

udtalte mig aldeles nøiagtigt, for saa vidt jeg, den Gang jeg omtalte de 38 Ansøgere, talte om Udvalgets Flertal. Jeg vilde have udtrykt mig tydeligere, naar jeg havde sagt —, ikke Flertallet men — de Fleste i Udvalget. Da der ikke har fundet nogen Afstemning Sted om denne Sag, veed jeg ikke, hvor mange det var; men det tør jeg sige bestemt, at det var de fleste, og der var en Tid, da jeg havde Grund til at tro, at ogsaa det ærede Medlem delte den af mig udtalte Opfattelse med Hensyn til de 38 Ansøgere. (Casse: Det var en mærkelig Misforstaaelse). I saa Fald er det en Misforstaaelse, som ikke er værre end mange andre, der ere fremkomne. Det ærede Medlem fremkom med nogle Ytringer om, at, dersom Thinget kjendte Maaden, hvorpaa Betænkningen var kommen til Verden — jeg husker ikke Udtrykket, men det var Meningen — vilde den Misforstaaelse, der har fundet Sted, synes mere forstaaelig. Med Hensyn til denne Sigelse, hvormom jeg maa sige, at jeg paaafsjønner den Takt, som virkelig fandt Sted fra det ærede Medlems Side ved denne Udtalelse, naar den ikke gik videre, skal jeg oplyse, at det forholder sig fuldstændig rigtigt, at denne Betænkning har havt en vanskelig Fødsel derved, at blandt Andre jeg selv i længere Tid hældede stærkt over til den Mening, der er udtrykt fra det ærede Mindretals Side, og at det egentlig først var ved at fæste Diet paa den Udvalgsbetænkning, der foreligger fra et tidligere Folkethings Udvalg, at det gik op for mig, hvad der efter min Overbevisning maatte være det Rette, og at det i Særdeleshed var det personlige Hensyn, som jeg i Begyndelsen skød for meget i Forgrunden, hvad jeg nu maa mene, at man ikke bør gjøre. — Det ærede Medlem opholdt sig temmelig længe ved Slutningen af Betænkningen. Det er jo egentlig kun Affattelsen, det her dreier sig om. Naar Flertallet her har skrevet, at det „i Genhold til Ovenstaaende maa fraraade“, saa maa der ved „Ovenstaaende“, da det er Flertallet, der gjør Indstillingen, selvfølgelig ogsaa forstaaes Flertallets ovenstaaende Udtalelser, og jeg synes, at med god Villie kan man ikke lade Udtrykket gaa paa Andet, end hvad der er udtalt af Flertallet. Det ærede Medlem omtalte de forskjellige Naremaal, som man har villet gjøre til Praxis. I Betænkningen har Udvalget for Resten udtalt sig meget varjont, og det er en Udtalelse, som, hvis den var stillet paa en anden Maade, maaske kunde have havt noget Saaende ved sig overfor det andet Thing. Jeg skal derfor indskrænke mig til at henvise til, at den ærede Minister vistnok ved at udarbejde Forslag om Indfødsret selv tager Hensyn til saadanne Naremaal, og hvis jeg ikke husker meget feil, — jeg har rigtignok ikke den paaagjældende Udtalelse ved Haanden — yttrede netop den ærede Minister ved Forelæggelsen af

Lovforslaget i Landstthinget, at han havde taget Hensyn til de Naremaal, der vare opstillede med Hensyn til Meddelelsen af Indfødsret til Normand, Svenskere og Lydfkere. Det er overfor denne Bemærkning, at Folkethings-Udvalget i sin Betænkning har ment at burde have det frie Skjøn noget mere. Naturligvis gjælder det, der her er sagt om Naremaal, ogsaa for Børn, og det glæder mig, at der dog formentlig er Overensstemmelse og ikke Misforstaaelse mellem det ærede Medlem og mig med Hensyn til dette sidste Punkt. Naar der opstilles en almindelig Regel, gjælder det jo paa den anden Side om denne som om enhver anden Regel, at den kan have sine Undtagelser. Men med Hensyn til Undtagelserne her kommer det an paa Indfødsretslovens Ord, og i denne staar der, som bekjendt, at, naar Forældrene ere paa Rejse eller i Kongens Tjeneste, ville Børnene lige fuldt faae Indfødsret. Naar jeg fremtatte Exempler før, mente jeg naturligvis ikke kortvarige Rejser men et virkelig Ophold i Udlandet f. Ex. naar en Mand eller en Familie af Sundhedshensyn eller for Studiers Skyld maa opholde sig i længere Tid, i flere Aar i Udlandet eller maaske endog søge Erhverv i Udlandet. Under saadanne Forhold tror jeg, at vi maa kalde det Rejse, og naar der i Indfødsretsloven er talt om Kongens Tjeneste, antager jeg, at der derved nærmest er tænkt paa diplomatiskt Æverv. Naar den ærede Ordfører for Udvalgets Mindretal (Casse) har udtalt, hvad der der ogsaa findes i Udvalgets Betænkning, at et Barn som de, der her er Tale om, uden videre vilde faae Indfødsret, hvis det var født her i Landet end ogsaa nok saa kort Tid efter Forældrenes Tilbagekomst, f. Ex. 8 Dage derefter, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at i saa Fald havde det Indfødsret ved Fødselen og behøvede da ikke at blive naturaliseret. Jeg skal gerne indrømme, at der kan være Indfødsret, som vise sig mindre værdige til Indfødsret end Naturaliserede eller Født, der begjære Indfødsret. Det er en Mulighed, men den omstøder aldeles ikke de almindelige Grundfættninger, der maa gjøre sig gældende ved en Sag som denne. — Efter at det ærede Medlem har fremdraget det personlige Spørgsmaal og navnlig har sagt, hvad der kunde tale til Fordel for at give netop disse Børn Indfødsret, skal jeg lidt usjærligere gjøre opmærksom paa, hvorledes denne Sag stiller sig. Faderen til de nævnte Børn har meget rigtig dansk Indfødsret, men det brugte Udtryk, at han er født i Danmark . . . (Casse: Nei, at han har Indfødsret). Sa, jeg har mulig hørt feil, men det forekommer mig, at det ærede Medlem sagde, at Vedkommende er født i Danmark, (Casse: Nei, han er født i Holsten). Sa, i saa Fald har jeg hørt feil. Jeg vil kun oplyse, at han er født i Holsten, der, som bekjendt hører og altid har hørt til Lybskland, men Enhver, som er født i Holsten inden den 16de November 1864,